

ฉวีวัลย์ ปั่นทอง 2557: การออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียน
โรงเรียนสองภาษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6:
กรณีศึกษา ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาวิชาภาษาศาสตร์
ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์
อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล, Ph.D. 139 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนสองภาษาใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดย
ศึกษาตัวแปรทางสังคม ได้แก่ เพศ ระดับชั้นการศึกษา และวันลีลา 2 แบบ คือแบบเป็นกันเอง
และแบบการอ่านข้อความ ในเรื่องการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์ และการลดรูปสระในพยางค์
ที่ไม่เน้น โดยการวิเคราะห์เชิงสถิติและเชิงสถิติ

ผลการศึกษากการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นของนักเรียนกลุ่ม
ตัวอย่างเพศชายกับเพศหญิงทั้ง 3 ระดับชั้นการศึกษา และในทั้งสองวันลีลาพบว่าการออก
เสียงผิดมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการออกเสียงถูกเกินกว่าร้อยละ 50 ซึ่งพบว่าตัวแปรทางสังคมไม่ส่งผลต่อ
การออกเสียง และไม่แตกต่างกัน ในเชิงสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
มักจะมีลักษณะการเน้นเสียงพยางค์และออกเสียงสระในพยางค์ไม่เน้นเป็นเสียงสระยาวรูปเต็ม ซึ่ง
อาจอธิบายได้ว่าเป็นผลมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ผลการวิเคราะห์ยังชี้แนะอีกว่านักเรียน
กลุ่มตัวอย่างอาจยังไม่มีกฎเกณฑ์เรื่องการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในระบบ
อันตรภาษาที่กำลังพัฒนาเข้าสู่ระบบเสียงภาษาเป้าหมายคือภาษาอังกฤษ ยังมีข้อสังเกตอีกว่า
นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการเน้นเสียงพยางค์ที่มีการเน้นพยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์เน้นหนัก
ที่สุด (Primary Stress) และออกเสียงสระเออ /ɜ:/ ในภาษาไทยแทนเสียง [ə] ในภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาเป็นข้อมูลป้อนกลับให้โรงเรียนที่ศึกษาและสามารถใช้เป็นฐานสำหรับการ
วิจัยต่อยอดเพื่อขยายผล และเพื่อการพัฒนาศักยภาพการเรียนการสอนในการออกเสียง
ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในโรงเรียนสองภาษาต่อไป

ลายมือชื่อนิติสด

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก